

шен човек, свири ли... Най-често тя викаше Мар. Старият верен прислужник ѝ казваше загрижено и тихо, че момчето обикновено не излизало, стояло си по цял ден в стаята и понякога свирело. Но то свирело толкова тъжно, че всички се разплакваха като на погребението на много близък човек. В песните му имало такава горчива мъка, толкова тежка скръб! И понякога като че викало някого, викало го продължително и нежно... А за яденето... Старецът не знаеше какво точно да каже. Хранел се лошо, нередовно... Само от време на време си поръчвал прясна риба от едно рибарче...

Лира се сепна.

— Какво рибарче? Кое рибарче?

— Не онова, не! — махна успокоително Мар.
— Друго рибарче, по-малко... изглежда ми на глуповато...

Това рибарче един ден получи от Орфея един вързоп със златни монети. С тези пари Кир трябваше да купи нова, голяма, здрава лодка и всичко каквото бе необходимо за бягството.

Но Орфей искаше да се види, да се срещне, да си поговори с умния Кир. Без неговите смели приказки, без бодрия му поглед, без сърдечната му усмивка той като че ли губеше надежда в своето избавление. И той си устрои една среща чрез Траян. Срещата стана през нощта, в шубраците край брега. От страх да не угадят малкия рибар, челюстите на Орфея непрекъснато тракаха. Кир, обаче, беше спокоен. Той беше готов да се гмурне във водата и да изплава до лодката си, която дремеше навътре върху спокойните води, пазена от Траян.

— Купих лодка, — похвали се Кир. — Такава лодка ти не си виждал — с нея ще идем на край света.